

Inestabilitat parlamentària

La negociació entre Junts pel Sí i la CUP per pactar els pressupostos d'enguany –els pressupostos, encara, del 2016!– travessa una etapa de grans turbulències. Cal dir, d'entrada, que les posicions inicials han estat de sempre antagoniques. D'un costat, Junts pel Sí no vol “desobeir”, encara, el Govern de l'Estat. El vice-president Oriol Junqueras ha fet totes les filigranes que ha pogut, però al final els comptes que ha presentat no són *desobedients*, encara que el PP els vulga portar al Consell de Garanties Estatutàries. De l'altre, la CUP el que demana és exactament “desobediència”. Els portaveus de l'esquerra rupturista hi han insistit una vegada i una altra. Ells no votaran uns pressupostos “autonòmics” i “continuistes”, sinó una autèntica declaració de sobirania fiscal, com demostra el fet que la CUP demane que s'incloguen en la partida d'ingressos els impostos o les taxes de la Generalitat que ha suspès o ha rebutjat el Tribunal Constitucional.

Lligar aquestes dues actituds és molt complicat. Perquè són excloents. Si s'obeeix, no es desobeeix. Si s'acata, no es desacata. Seria diferent si la discussió se centrara en un augment d'impostos o en una partida de les dites “socials”. Quan l'esmena és a la totalitat –quan no s'esmena la tàctica, sinó l'estratègia–, la conciliació i l'acord finals són més que improbables.

Per acabar d'arredonar el drama, el conflicte que ha brotat aquests dies al barri de Gràcia de Barcelona separa encara més les dues parts i descarna les contradiccions de l'hipotètic acord. Mentre que la CUP només sap veure “violència institucional” en l'actuació del propietari d'un local *okupat*, dels jutges i dels mossos d'esquadra, Junts pel Sí ha de defensar el compliment de la legalitat vigent i les càrregues policials que es deriven de les agressions d'una colla de manifestants que semblen més especialitzats en la guerrilla urbana que en els serveis socials. Aquests dies la relació entre Esquerra i Convergència, d'un costat, i la CUP, de l'altre, s'han alterat encara més.

Malgrat tot això, la CUP s'ha prestat a negociar els pressupostos d'enguany i, malgrat tot això, Oriol Junqueras insisteix que al final hi haurà acord. Si n'hi ha, la fràgil estabilitat parlamentària se salvarà i la legislatura continuarà. Si no, es fa difícil de dir quines en seran les conseqüències. D'entrada, hi ha una teoria que cada dia pren més cos. La legislatura es podria tancar per donar pas a un nou pacte entre les esquerres –Esquerra Republicana, la CUP, Podem i la gent d'Ada Colau– que intentara resoldre el dit “procés” amb un referèndum unilateral i impulsat aquesta vegada obertament per la Generalitat.

46

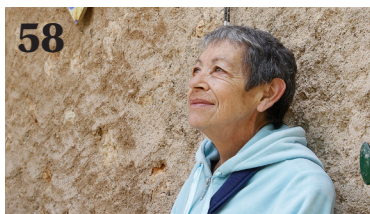
26

70

53

58

La Galeria

- 71 LITERATURA**
Entrevista a **Sílvia Alcàntara**
- 72 LITERATURA**
De bona fe
Ramon Pla i Arxé
- 73 MÓN EDITORIAL**
- 74 LITERATURA** | Lluís Bonada
La vitalitat històrica del cooperativisme català cristal·litza en una col·lecció de biografies
- 75 MÚSICA**
Una Estúpida Erikah que toca la fibra
Xavier Aliaga

- 76 CINEMA** | Àlex Gorina
Bla-bla-bla...
- 77 TELEVISIÓ** | Toni de la Torre
Pressa
- 78 TEATRE** | F. Foguet i Boreu
Elegia d'Irlanda
- 79 ART** | Ricard Mas Peinado
Un trencaclosques amb trampa
- 80 ART** | Ricard Silvestre
Centenari de Salvador Moreno
- 81 GASTRONOMIA** | J. Fàbrega
Xocolata, plaer de déus

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.